

RADIO KLEBNIKOV

WEEKBLADEN #50

uitzending op 08/05/2021

lichtpijn

Luxebrood
Pain de Luxe

Het Programma van de Vrije Lyriek

SCORPIO

beeld cover:
NKdeE, dienst Illustratie en Visualisering ([CC0 1.0](#))

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 50

uitzending op 08/05/2021

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

stuur uw bijdragen aan de WEEKBLADEN naar
weekbladen@radioklebnikov.be

INHOUD

Lees Mij	4
John M. Bennett	5
two poems	5
Lanny Quarles	7
dank galaipke rap pelt	7
Marije Hendrikx	8
door verbeelding gekroond	8
zoveel werelden in mij	8
wildebeest	9
Paul van Ostaijen	10
De sirenen	10
Richard Murphy	12
The Philosopher and the Birds	12
In Memory of Wittgenstein at Rosroe	12
Moonshine	13
The Poet On The Island	14
William Blake	15
Visions of the Daughters of Albion (2)	15
William Shakespeare	17
Sonnet 49	17
Sonnet 50	17
EPILOOG	18

Lees Mij

stuur uw bijdragen voor de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' per mail naar weekbladen@radioklebnikov.be

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar **iedereen** kan teksten opsturen voor opname in de WEEKBLADEN
- na de uitzending worden deze WEEKBLADEN als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- we aanvaarden **ENKEL TEKST** als bijdrage, géén afbeeldingen of andersoortige bestanden!
- bijdragen kunnen **eigen teksten zijn of teksten van anderen** waarvan je graag een voordracht zou horen
- als je wil dat er **info over jezelf** als auteur in de pdf nadien staat, vermeld je dat in de mail
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de aangeboden teksten zonder enige verantwoording te weigeren, er wordt niet gecommuniceerd over al dan niet opname in de WEEKBLADEN
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- alle teksten zijn en blijven eigendom van de vermelde auteurs en ze resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)

•

John M. Bennett

two poems

note: for obvious typographical concerns we -exceptionally- will present these texts in their original lay-out as sent to us by their author in the final pdf of this live editing process. as Deleuze once said, systems become meaningful when they break down and fail...

passel

liquid window in your neck a
gaseous eye phone spleak into
me yr thumb indentation to a
hedache pressed lard spreech
sleep comb mmelter after all
un songs after c lank wind
cess ation's forgk bent b
ack shovel in the spreading tree
. I uh ate obcombactant , slog sw
allowed nothing dimly
pusation speaks

what not said

wipe off whapped wind a whacked
today & day's thin foam where
eyes the door once were uh deep
screen walks down street walks
round street a sheet where air
is cost's time indentation of my
skull my wheeze whapcked & sp
inning teeth across concrete white
chunks dance on dark smeared oil

I swept
I shoveled
my back my backs

*no shallow lip oil folder dust cubic
scraper off yr clank wind's mute meat
salad fallen on stairs , cloud gate form
foam yr suit in tentahole deep flag
skull & cumbre de herramientas
breathe the loud pills & mud torn
neck leaks sombra es , sol y camisa gar
ganta vacía , tos , cojonitos son
bleached tools a dog leg storm inst
ant cage , lunch grease fills yr bed
nor book inhabitation **O** feel leak
sock glue time of gasoline & spoons
stale shade comb defect
slather hour blitz clouds*

Lanny Quarles

dank galaipke rap pelt

(el camino pedregoso hacia el bosque rocoso)

konkurrierendeZeitalt
erstrotzenvorderquast
enförmigenKuhseine
inzigenrustikalenSam
ensteinhaufenSäulenfü
reinenMiniaturparthen
ongebildetauszweifels
freienCrackerndepress
iveCrackerbewegtensic
hinHieroglyphenwähre
nddiegottverdamnten
MikrofonkopfMarsyasT
orsomitneugefundenS
chlangenkörpergerade
gerufenvonderanderen
TalseiteKeineBlumenf
ürdieSpiralleiterkonnt
enichtshörefesseltu
ndmitFedergeknebeltu
ndanseinenschlurfende
nLappengefesseltaber
erWindinseinenOhrenü
berdennebulösenKlang
golfSommerformderBe
sorgnismussWändeweb
envonabstraktenÄstenf
igureneinKindkletterta
ufdasBronzemonsternu
rumdasverzerrtezentd
eckenInstrumententafe
lvonseinemeigenenCoc
kpitFilzehrenundtradi
tionellGestaltungdasKle
idungsstückMagneterol
lendraußenseinesZylin
dersHagelGegrüßetseis
tduallenaufderanderenS
eitedesSchildessemostrn

(><https://www.facebook.com/lanny.quarles/posts/3092527067641912>)

Marije Hendrikx

door verbeelding gekroond

zie hier een keizerin
gekroond door de verbeelding
die harten synchroon samenvlecht
in tijdloze ruimte
seconden-snelle tijd beslecht

in aangereikte eeuwigheid
aanvaardt zij diep bewogen
dit keizerlijk gebaar
de macht van de verbeelding
schijnt werkelijk en waar

zoveel werelden in mij

er wonen zoveel werelden in mij
in elke vezel van mijn lijf
schuilt leven van miljarden jaren
en weten van millennia
bevroren in de tijd

naar verre vreemde oorden
voeren mijn dromen mij
waar lang vervlogen levens
bij het blaffen van de maan
ontwaken uit hun eeuwigheid

wildebeest

opnieuw besluipt het
wildebeest van onrust
de poorten van mijn ziel
en maakt zich in mijn botten breed

jaagt grenzeloos verlangen
voor de secondewijzer uit
tikt de dagen voorbij

laat je drijven – tikt ze
ga maar mee
op golven van passie en zee

geef je over aan aarde en vuur
op' t kompas van je hartstocht
zolang als je adem je draagt
laat je gaan- tot het laatste –

het allerlaatste
het laatste laat
het aller allerlaatste uur...

(>inzending ontvangen op 18/03/2021)

Paul van Ostaijen

De sirenen

Niet lang geleden slaagden matrozen er in de sirenen, enkele mijlen zuidelijk van de Azoren, te vangen. De sirenen floten hartverscheurend, maar de matrozen, woordelijk genomen doof zijnde, bleven onbeïnvloed. Zij wilden de zeeën van deze gevaarlijke dieren zuiveren en sloten de sirenen op in een donkere afgesloten hoek van het ruim. In de havens waar hun schip aanlegde, werden zij, nadat zij van hun vangst hadden verteld, door het scheepsvolk op jubel en hoera onthaald en daar de matrozen meenden dat een gevangen sireen een talisman is, verkochten zij vlot te Lissabon, te Liverpool, te Rotterdam de gevangen sirenen; alleen moesten zij, de dove matrozen, de sireen in de donkerste hoek van het scheepsruim onderbrengen, want de anderen wisten zich daartoe niet bekwaam.

Men weet dat zeekapiteins mensen zijn die zich alles tot nut willen maken. Zo gebeurde het ook met de gevangen sirenen. Men bracht in een muur van het sirenehok een ronde opening aan en van deze opening tot ver boven het dek uit leidde een buis het gefluit der sirenen wiegend boven de zee, boven de stroom en de stad. Opdat de sirenen zouden fluiten wanneer het het scheepsvolk nuttig of aangenaam scheen, had men een dunne lans gemaakt waarvan het uiteinde bestond uit drie scherpe spelden; deze spelden werden gedoopt in een papavervocht en langs een kleine opening in het hok in het lijf der gevangen sirenen gedrongen. Het papavervocht heeft de eigenschap hem die het in zich opneemt een onbeschrijfelijk verlangen naar ruimte en een grondeloze treurnis mede te delen. In de sirenen maakt het het verleden van de verre zeeën wakker en van hun vroegere macht op de mensen naast een uiteindelijke treurnis waarin als in een verdere afmeting ligt alle ruimte en alle machtswaan. Dan schreeuwt de sireen luid op; de oneindige trilling van haar gefluit schiet scherp over het schip heen de ruimte in, hangend boven de stroom en boven de stad; de scheepslui aan de wal en de mensen van de havensteden zeggen midden hun roes: het is twaalf, de sirenen hebben gefloten, het nieuwe jaar begon.

Doch, spijs gevangen, hebben de sirenen hun macht niet afgelegd. Wel kunnen zij niet meer de janmaats lokken diep in de diepe zee, waar hun zang is de vroege dood, midden de wonderlijkheid van anemonen en wier, schelpen en koralen, meer dan een vergoeden. Zij echter die eens hebben

gehoord het fluiten van de sirenen hoog boven de stad, kunnen hun verlangen naar deze klacht in hun verder leven niet meer bedwingen. Zij zijn, als de muis de kat, de haven vervallen, waar zij de boten weten en de sirenen.

Fabriekbezitters van het vlakke land hebben van het scheepsvolk sirenen gekocht; zij houden ze tans gevangen in de kelders van hunne gebouwen. Wat zij echter ook beproeven, zij slagen er niet in de sirenen tot dit klagende geschrei te brengen, dat deze dieren, gevangen aan boord van een schip, uitstoten. Men vermoedt dat de sirenen, waar hun het laatste genieten, de reuk van het zeewater ontbreekt, langzaam verkwijnen. Trouwens is het ook het zeewater dat hare stem deze scherpte geeft.

(>https://www.dbnl.org/tekst/osta002verz03_01/osta002verz03_01_0026.php)

Richard Murphy

The Philosopher and the Birds

In Memory of Wittgenstein at Rosroe

A solitary invalid in a fuchsia garden
Where time's rain eroded the root since Eden,
He became for a tenebrous epoch the stone.

Here wisdom surrendered the don's gown
Choosing for Cambridge, two deck chairs,
A kitchen table, undiluted sun.

He clipped with February shears the dead
Metaphysical foliage. Old, in fieldfares
Fantasies rebelled though annihilated.

He was haunted by gulls beyond omega shade,
His nerve tormented by terrified knots
In pin-feathered flesh. But all folly repeats

Is worth one snared robin his fingers untied.
He broke prisons, beginning with words,
And at last tamed, by talking, wild birds.

Through accident of place, now by belief
I follow his love which bird-handled thoughts
To grasp growth's terror or death's leaf.

He last on this savage promontory shored
His logical weapon. Genius stirred
A soaring intolerance to teach a blackbird.

So before alpha you may still hear sing
In the leaf-dark dusk some descended young
Who exalt the evening to a wordless song.

His wisdom widens: he becomes worlds
Where thoughts are wings. But at Rosroe hordes
Of village cats have massacred his birds.

Moonshine

To think
I must be alone:
To love
We must be together.

I think I love you
When I'm alone
More than I think of you
When we're together.

I cannot think
Without loving
Or love
Without thinking.

Alone I love
To think of us together:
Together I think
I'd love to be alone.

The Poet On The Island

On a wet night, laden with books for luggage,
And stumbling under the burden of himself,
He reached the pier, looking for a refuge.

Darkly he crossed to the island six miles off:
The engine pulsed, the sails invented rhythm,
While the sea expanded and the rain drummed softly.

Safety on water, he rocked with a new theme:
And in the warmth of his mind's greenhouse bloomed
A poem as graceful as a chrysanthemum.

His forehead, a Prussian helmet, moody, domed,
Relaxed in the sun: a lyric was his lance.
To be loved by the people, he, a stranger, hummed

In the herring-store on Sunday crammed with drunks
Ballads of bawdry with a speakeasy stress.
Yet lonely they left him, "one of the Yanks."

The children understood. This was not madness.
How many orphans had he fathered in words
Robust and cunning, but never heartless.

He watched the harbour scouted by sea-birds:
His fate was like fish under poetry's beaks:
Words began weirdly to take off inwards.

Time that they calendar in seasons not in clocks,
In gardens dug over and houses roofed,
Was to him a see-saw of joys and shocks,

Where his body withered but his style improved.
A storm shot up, his glass cracked in a gale:
An abstract thunder of darkness deafened

The listeners he'd once given roses, now hail.
He'd burst the lyric barrier: logic ended.
Doctors were called, and he agreed to sail.

William Blake

Visions of the Daughters of Albion (2)

Oothoon weeps not; she cannot weep, her tears are lockèd up;
But she can howl incessant, writhing her soft snowy limbs,
And calling Theotormon's Eagles to prey upon her flesh.

`I call with holy voice! Kings of the sounding air,
Rend away this defilèd bosom that I may reflect
The image of Theotormon on my pure transparent breast.'

The Eagles at her call descend and rend their bleeding prey:
Theotormon severely smiles; her soul reflects the smile,
As the clear spring, muddied with feet of beasts, grows pure and smiles.

The Daughters of Albion hear her woes, and echo back her sighs.

`Why does my Theotormon sit weeping upon the threshold,
And Oothoon hovers by his side, per 1000 suading him in vain?
I cry: Arise, O Theotormon! for the village dog
Barks at the breaking day; the nightingale has done lamenting;
The lark does rustle in the ripe corn, and the eagle returns
From nightly prey, and lifts his golden beak to the pure east,
Shaking the dust from his immortal pinions to awake
The sun that sleeps too long. Arise, my Theotormon! I am pure,
Because the night is gone that clos'd me in its deadly black.
They told me that the night and day were all that I could see;
They told me that I had five senses to enclose me up;
And they enclos'd my infinite brain into a narrow circle,
And sunk my heart into the Abyss, a red, round globe, hot burning,
Till all from life I was obliterated and erasèd.

Instead of morn arises a bright shadow, like an eye
In the eastern cloud; instead of night a sickly charnel-house,
That Theotormon hears me not. To him the night and morn
Are both alike; a night of sighs, a morning of fresh tears;
And none but Bromion can hear my lamentations.

`With what sense is it that the chicken shuns the ravenous hawk?
With what sense does the tame pigeon measure out the expanse?
With what sense does the bee form cells? Have not the mouse and frog
Eyes and ears and sense of touch? Yet are their habitations
And their pursuits as different as their forms and as their joys.

Ask the wild ass why he refuses burdens, and the meek camel
Why he loves man. Is it because of eye, ear, mouth, or skin,
Or breathing nostrils? No! for these the wolf and tiger have.
Ask the blind worm the secrets of the grave, and why her spires
Love to curl round the bones of death; and ask the rav'nous snake
Where she gets poison, and the wing'd eagle why he loves the sun;
And then tell me the thoughts of man, that have been hid of old.

`Silent I hover all the night, and all day could be silent,
If Theotormon once would turn his lovèd eyes upon me.
How can I be defil'd when I reflect thy image pure?
Sweetest the fruit that the worm feeds on, and the soul prey'd on by woe,
The new-wash'd lamb ting'd with the village smoke, and the bright swan
By the red earth of our immortal river. I bathe my wings,
And I am white and pure to hover round Theotormon's breast.'

William Shakespeare

Sonnet 49

Against that time, if ever that time come,
When I shall see thee frown on my defects,
When as thy love hath cast his utmost sum,
Called to that audit by advis'd respects;
Against that time when thou shalt strangely pass,
And scarcely greet me with that sun, thine eye,
When love, converted from the thing it was,
Shall reasons find of settled gravity;
Against that time do I ensconce me here,
Within the knowledge of mine own desert,
And this my hand, against my self uprear,
To guard the lawful reasons on thy part:
    To leave poor me thou hast the strength of laws,
    Since why to love I can allege no cause.

(><http://www.shakespeares-sonnets.com/sonnet/47>)

Sonnet 50

How heavy do I journey on the way,
When what I seek, my weary travel's end,
Doth teach that ease and that repose to say,
    'Thus far the miles are measured from thy friend!'
The beast that bears me, tired with my woe,
Plods dully on, to bear that weight in me,
As if by some instinct the wretch did know
His rider lov'd not speed being made from thee.
The bloody spur cannot provoke him on,
That sometimes anger thrusts into his hide,
Which heavily he answers with a groan,
More sharp to me than spurring to his side;
    For that same groan doth put this in my mind,
    My grief lies onward, and my joy behind.

(><http://www.shakespeares-sonnets.com/sonnet/50>)

EPILOOG

Karton en schuurpapier
Gisteren zette ze het op een lopen
In de kleuterschool leerde ze prikken
En nu ligt ze daar in een hemd zonder knopen

Doorweekt en nat
Een kop vol woorden
Ze geeft zich over aan gezucht
Maar het voelt als koorden

Grauw en teder
Op het eerste zicht misschien logisch
De banden zijn pikzwart
Toch kijken de ogen... euforisch

[Kris Pollet]

RADIO KLEBNIKOV 08/05/2021 @19u53

Radio **Klebnikov**

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>